



Zpravodaj

BJB Brniště

Červen 2016

9. ročník

ALTAR EGO by Len Jones



Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.

Židům 4:12

„I řekl Bůh: „Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!“ I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: „Plodte a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci nechtě se rozmnožit na zemi.“ Byl večer a bylo jitro, den pátý.

První Mojžíšova 1:20-23

Drazí bratři a sestry, přátelé,

Hospodin svým mocným slovem naplňuje Zemi. Dává povstat novým nádherným tvorům, rybám a ptákům. Život na Zemi začíná mít další rozměr. Ve vodách se to začíná hemžit tvory od nejmenších po největší. Na obloze je spousta ptactva a na zemi jejich hnízdiště. Byliny, které Hospodin stvořil třetí den, začínají mít další potřebný rozměr, stávají se potravou. Hospodin toto brzo oznámí, hned další den, v šestém dni svého stvořitelského díla, kdy vše vyvrcholí. Vše má svůj řád, vše se děje tak, jak má. Vše je podle Božího dokonalého plánu. A Hospodin uděluje své první požehnání.

Ryby a ptáci byli stvořeni po páru, jako samec a samice, a nyní jim Hospodin žehná plodností a uděluje jim poslání naplnit vody a zemi mláďaty, dalšími následovníky jednoho každého druhu.

Hospodinovo požehnání dává život, naplňuje tvory rodičovskými pudy – starat se, chránit, vychovat – a radovat se, když „mláďata vylétnou z hnízda“...

Když sedím ve své pracovně, vidím před sebou z velkého okna na zahrady, louky, keře a stromy, a tam pozoruji spoustu drobných i větších ptáků – sýkorky, konipásky, stehlíky, drozdy, straky, kosy,... a samozřejmě spoustu vrabců – jak hledají potravu, namlouvají se, zalétají do hnízd krmit mladé, a pak je svým ptačím voláním povzbuzují k letu a u toho si uvědomuji velikost Hospodinova slova žehnání těmto tvorům při stvoření, jež trvá až dodnes a je nám to dáváno Ježíšem k povzbuzení. Tak jak to zapsal evangelista Matouš: „Nemějte starost o svůj život,... Pohledte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější?“

Díky Bože za krásu tvého stvoření. Díky za ryby a ptáky. Díky za to, že jsi je požehnal a člověka o to více. Díky Bože, že v Tobě máme všechno, co potřebujeme k životu.

V Kristově lásce

Miloš Matys

Ohlasy ze setkání staršovstva v květnu

- Setkání jsme zahájili společnými modlitbami.
- Naplánovali jsme program na měsíc červen.
- Dále jsme probírali otázku hledání kazatele a další postup, protože z kandidátů oslovených volební komisí nikdo kandidaturu nepřijal. Další postup bude ze strany staršovstva předložen sboru až po dalším společném setkání (dali jsme si čas na modlitby) a také po jednání staršovstva a volební komise.
- z výše uvedených důvodů nebude první červnovou neděli sborové shromáždění, ale bude se konat v mimořádném termínu v průběhu června/července.
- Po dlouhém hledání, kdy se nám nepodařilo najít nikoho z řad křesťanů, jsme přes br. Miloše oslovili novou účetní sboru, kterou bude paní Mertelíková z Velkého Grunova.
- diskutovali jsme o možnosti či spíše potřebě vzniku skupiny dorostu, tedy dětí z nedělní školy, které jsou ve věku cca 10-12 let. Pak je obtížné připravit pro ně vyučování, když jsou ve skupině spolu s dětmi předškolními či ranými školáky.

Zapsal

Jiří Jíra



OSOBNÍ VZPOMÍNKY

V dalším období mé vojenské služby jsem byl přeřazen k ženijní četě tankového praporu a dostal další tank T-34 – tank vyprošťovací. Velitelem ženijního útvaru byl mj. Kuhejda a velitelem čtyř pr. Falta, kterému jsem dělal zástupce. Byla to nevděčná funkce, dost práce a zodpovědnosti. A tak začal nácvik s vyprošťovacím tankem, který když měl něco vyprostit – odtáhnout, musel se sám o něco zapřít a pak ocelovým lanem o průměru 40mm navíjet na navíják a táhnout. Bylo to o něco jednodušší než tank mostní.

A tak v dalším roce opět do Prahy, na vojenskou přehlídku dne 9. května na Letenskou pláň. Celý pluk bojových tanků byl naložen na železniční vagony. Vždy dva tanky na jeden vagon, hlavními k sobě a pevně připoutat. Bylo nás i několik tanků T34 vyprošťovacích. Přijeli jsme do Prahy na nádraží Bubny (bubenské nádraží), kde se tanky vylo-

žily. Po vlastní ose se pak odjelo někam do Troje (již si přesně nepamatuji) na nábřeží Vltavy. Tam jsme prožívali krásné chvíle. Byl začátek května, vše kvetlo a nádherně vonělo. Přes den jsme se váleli a leštili tanky a v noci byl nácvik. Ten se dělal dvakrát za to období. To byl hukot jet noční Prahou přes Leteňskou pláň a zpět. Můj tank ale nejel přehlídkou. Stáli jsme na ulici u stadionu a v případě poruchy nějakého vozidla (což se nemělo stát) bychom jej odtáhli stranou. Po slavnostní přehlídce jsme měli tank plný dětí. To bylo radosti, že si směly na vše sáhnout. Nedopatřením některé z dětí zaplo naviják a když řidič tank nastartoval, naviják se začal točit a těžké oko na konci lana se utrhlo. No nic, odjeli jsme a vraceli se opět vlakem do Milovic.

A vojna se začala blížít ke svému konci. Abychom ale zbytečně nezahláneli ještě těch pár měsíců, tak jsme obden vykonávali strážní službu. Říkali nám, že je to jediná bojová akce v době míru. Voják se musel náležitě připravit, znát předpisy, řády, nikde na výstroji nesmělo být ani smítko. Každý strážný dostal před službou ostré střelivo. Střežili se různé objekty v rámci útvaru nebo v rámci posádky. U útvaru velel službě dozorčí útvaru (deveťák), u posádky dozorčí posádky (posadák). Tuto službu vykonávali vždy jen vyšší důstojníci od kapitána výše. Byli označeni stříbrnými nebo zlatými šňůrami. Tito důstojníci pak namátkově vykonávali kontrolu střežených objektů. Prošel jsem u této strážní služby různými funkcemi jako strážný nebo velitel stráže. Byla to zvláště náročná služba. Pro jakékoli zanedbání hrozilo vězení. To hrozilo i při zanedbané přípravě na tuto službu.

Na nějaký čas jsem byl převelen na četu, které velel jistý kapitán, který mi svým vzezřením připomínal br. Kazatele Petra, kterého jsem znal z Litoměřic. Vyzařovala z něj pokora a smysl pro spravedlnost (to dnes postrádám i u mnohých křesťanů). Když musel náhodou pro nekázeň někoho potrestat, skoro plakal. Opět člověk se srdcem na správném místě.

Městečko Milovice jsem v průběhu vojny skoro vůbec nepoznal. Občas nás zavedli do městského kina na nějaký film. Na vycházky jsem vůbec nechodil, protože nebylo kam, a do hospody jsem nikdy nešel. Jen jsem se vždy těšil na dovolenou nebo tzv. opuštěk, kdy jsem mohl jet na dva dny domů. Pobyť doma se smrškl vždy jen na pár hodin, protože cesta zabrala hodně času. V dnešní době je to kousíček u Lysé nad Labem, ale dřív cesta vlakem z Milovic do Brniště – to bylo několik hodin. Jezdívál jsem přes Litoměřice, přijel na dolní nádraží, pak rychle klusal na horní nádraží na vlak do Č. Lípy. A tam znovu čekat na přípoj – neskutečné pro dnešní svět mladých lidí, telefonů, aut a internetu. Ale vždy, byť by to bylo jen na pár hodin doma, vždy jsem se na to moc těšil. Vždy jsem si velice uvědomoval význam slova DOMOV a cesta DOMŮ, rodiče a sestry. Skoro každý týden jsem dostával z domova dopis. Rodiče neměli na psaní moc času, tak mi

věrně psala má starší sestra Miry krásným rukopisem, za což jsem jí stále moc vděčný.

A to už se opravdu blížil konec. Civilní oblečení (oblek, bílá košile, kravata) čekalo připravené ve skříňce. Ale Pán Bůh mě podrobil další těžké zkoušce. Pár dní před odchodem jsem onemocněl zánětem slepého střeva. Ne, nechtěl jsem se nechat operovat, chci vše vydržet, chci DOMŮ. Ta noc byla velice krutá, tolik bolesti... Jen jsem pak odevzdaně čekal na blížící se ráno, až přijdou lékaři a budou operovat. Po vytrpěné noci mi už bylo všechno jedno. Ale tím jsem si způsobil další komplikace. Místo banální operace jsem ležel v nemocnici asi čtrnáct dní. Nemocnice byla přímo na posádce v Milovicích. Zánět se rozšířil do pobřišnice a komplikace byla hotová – horečky, zvracení, rána se nehojila. Rodiče si pronajali auto s řidičem panem Kořínkem (pan Kořínek vlastnil i vyráběl v té době auta pro dvě osoby u dnešního domu Luftových) a navštívili mě. Vše jsme odevzdali do Božích rukou. Lékaři si nevěděli rady. K jídlu jsem dostal vše, co jsem si vymyslel, snažili se dát i nemožné, ale stále nic. Modlitby byly vyslyšeny, nastalo uzdravení, i když ještě bolestivé, a mohl jsem odjet domů. Zmíněný poručík, můj velitel čety, mě odvezl na motorce do lysé nad Labem na nádraží, abych mohl jet DOMŮ. Také jemu dodnes vděčím za obětavost a laskavost. Byla tedy ta vojna tak zlá? S tolika skvělými lidmi jsem se mohl za to období setkat. Rána po operaci se hojila asi sedm měsíců. Vždy se zacelila, aby se vzápětí znovu otevřela a čistila se. Díky Bohu vše opět dobře dopadlo, bez následků, jen trpká a bolestivá vzpomínka... Byl jsem opět doma a to bylo to nejdůležitější. Odešel jsem s hodností četaře a fyzickou zdatností změněnou z B na A.

Začal jsem pracovat v zemědělském družstvu jako opravář převážně traktorů a jejich motorů. JZD mělo v té době asi dvacet traktorů typu Zetor 15-50 koní a traktor Škoda 35. Práce mě bavila a většina traktoristů si vyžadovala moji práci. Vedoucím byl pan Řehák (tatínek p. Řeháka u Bonanzy). V té době jsem se zamiloval a později oženil (15.6.1968) s Hanou. Hana je vyučená laborantka – zkoušečka kovu a klavíristka s jedenáctiletou školou. Měla papír na to, aby mohla hře na klavír vyučovat, ale nechtělo se jí „zlobit“ se s dětmi. Ze začátku jsme bydleli u rodičů (dnes obývací Kucových st.). Později nám JZD přidělilo byt, o kterém jsem již dříve psal, blízko silnice v Jáchymově, kolem jezdily okupační tanky Varšavské smlouvy. Kluci jen koukali, jak se vše třásl a padalo ze zdí... V tom čase, roku 1969-1970 nastalo jakoby lehounké uvolnění komunistického režimu. Do JZD přišel člověk, ing. Hrubý, a začal dělat předsedu družstva. Už to bylo zajímavé, že jednoho bratra měl na západě v Kanadě a druhý byl právníkem v Loužnici na Jablonecku. Bylo to něco nevídaného, aby mohl být předsedou družstva člověk, který má příbuzné u „kapitalistů“. Osobně jsme se brzy velice spřátelili. S ním přišli i další různí lidé z Prahy, kteří mu

pomáhali. Byl to nějaký vysloužilý major od koní, redaktor pan Klánský ze Zemědělských novin a další a další. V Brništi se začaly dít věci, o kterých se nám nikdy ani nezdálo...

Blahoslav Matys

.....

K ZAMYŠLENÍ

MODLITBA

Pane, prosím Tě,
 když se cítím silným, připomeň mi pokleknout na kolena;
 když se domnívám, že mám vždy pravdu, připomeň mi, kolik pravd jsem znevažoval;
 když příliš mnoho mluvím, připomeň mi svoje slova: „...nemluvte na prázdno jako pohané, oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov“ (Mat. 6,7);
 když jsem spokojený, že jsem se někam dostal, připomeň mi, že musím jít dále;
 když cítím, že se od Tebe vzdaluji, připomeň mi, že Ty čekáš na můj návrat;
 když jsem příliš netrpělivý a kritický, připomeň mi trpělivost, kterou Ty máš se mnou;
 když se cítím opuštěný, zapomenutý, připomeň mi, kolikrát zapomínám já na Tebe,
 když závidím, připomeň mi dary, které jsem přijal od Tebe;
 když se cítím raněný, zrazený, ukřivděný, připomeň mi, že jen Ty jsi útěchou;
 když od Tebe žádám příliš mnoho, připomeň mi, že jen Ty víš, co skutečně potřebuji a co je pro mne nejlepší;
 když mám pocit, že jsi mne opustil, připomeň mi, že ve skutečnosti jsi stále vedle mě - tak , jak jsi zaslíbil: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mat. 28,20);
 když se cítím příliš hříšným, připomeň mi, že Ty se raduješ z každého navraceného hříšníka;
 když se bojím odsouzení lidí, připomeň mi, že konečný soud je Tvůj;
 když se cítím na dně, dej, abych pomyslel na to, jak ses cítil Ty na kříži;
 když se cítím důležitý, připomeň mi, že Ty miluješ právě malé a pokorné;

když se cítím příliš unavený a nešťastný, připomeň mi bolest těch, kteří ztratili všechno - mimo víry a naděje;
když svět ode mne žádá klanět se idolům, připomeň mi, že jedině Ty jsi mým Pánem;
když si chci zachránit život, připomeň mi Tvoji oběť na kříži....

Amen

*Zdroj: internet
Pro Zpravodaj zaslala Růžena Kucová*

ZNÁTE JI?

V této rubrice většinou někdo představuje knihu, kterou četl a velice ho zaujala nebo obohatila, a tak chce druhé povzbudit k jejímu čtení. I já tu budu dnes doporučovat knihu, ale kterou jsem ještě nečetla. Při hledání něčeho zajímavého na internetu, čím bych ještě obohatila náš Zpravodaj a vyplnila tak prázdné stránky časopisu, jsem netrefila na tento příběh–zamyšlení, který mě oslovil. Po dočtení jsem ale zjistila, že je to vlastně citace z knihy, kterou jsem, pokud se nemýlím, zahlédla i u nás ve sboru mezi nabídkou dalších knih k zakoupení. Povzbudilo mě to ke čtení této knihy. Třeba tento úryvek povzbudí i vás.

Martina Matysová

Existuje něco většího než to, co se nám jeví nepřekonatelné

Slyšel jsem příběh o jednom vězni ze sibiřského gulagu, který otročil v hrozných podmínkách drsné Sibíře, až mu došly síly. Pustil lopatu, sesunul se a čekal, až přijde hlídač a umlátí ho k smrti. Kolikrát viděl, jak takto zemřeli jiní, a teď byla řada na něm.

Ale ještě než přišla první rána, dobelhal se k němu jeden vyzáblý spolupovězeň. Neřekl ani slovo, jen do bahna na zemi vryl znamení kříže a šel pryč. Vysílený vězeň zíral na ty dvě čáry v hlíně a jeho pocit zoufalství se tímto poselstvím začalo měnit. V té chvíli mu došlo, že existuje něco většího než nepřemožitelný a „věčný“ Sovětský svaz. Došlo mu, že toto jednoduché znamení obsahuje naději celého lidstva. A že v moci kříže je možné úplně všechno. Zvedl tedy lopatu a pokračoval ve své

práci a tedy i ve svém životě...

Bylo to poselství o Božím utrpení, které přimělo tohoto vězně k tomu, aby pokračoval. Protože pouze skutečnost, že i Bůh prošel potupným utrpením a smrtí na kříži mohla otevřít nové možnosti i na takovém místě, jako je gulag. Pohled na kříž vězně ujistil o božské empatii a obnovil v něm naději, že pro Boha je možné všechno, dokonce i v sibiřském koncentračním táboře, kde všechno svědčí o opaku. Vlastně především na místě, jako je gulag.

Křesťanské evangelium je příběh o Bohu, který se neřídí pravidly pravděpodobnosti. Přichází způsobem, který nelze předvídat. Prožívám-li nepochopitelné těžkosti, musím si být vědomý toho, že můj Bůh je veliký, ohromující a nevýslovně úžasný. Je to Bůh, který porazil smrt, věčný Bůh. Je to Bůh, který umírá v sibiřských lágrech i při nesmyslných autonehodách, aby zničil smrt a přinesl nezničitelný život. Musím si být jistý sliby mého Boha, který zažil to, čím procházím já, Boha, který jde se mnou a posiluje mne, Boha, který mi připravuje místo. A musím si být jistý Bohem, pro něhož dokonce všechny věci napomáhají k dobrému. Toto je vyznání, kterému se nesmíme vzdálit, i když nás vrhá do spárů zmatku a tajemství: náš Bůh je dobrý Otec, bezpodmínečně nás miluje, je všemocný a nakonec udělá všechny věci nové.

*Bůh jim setře každou slzu z očí a smrt už nebude,
ani nářek ani křik ani bolest už nikdy nebude;
neboť minulé věci pominuly.
Bůh řekl: „Hle, činím všechno nové.“ (Zj 21, 4-6)*

Úryvek z knihy

Peter Greig: Když Bůh mlčí

SVĚDECTVÍ ANEB ZNÁTE HO?

Působil tam, kde smrt byla lepší než život: Emil Kapaun

Emil Kapaun byl americký katolický kněz s českými kořeny, který v roce 1951 zahynul v zajateckém táboře v Severní Koreji. Jeho služba ale zachránila mnoho ostatních zajatců před smrtí. Americký prezident Barack Obama ho posmrtně vyznamenal Medailí cti, nejvyšším vojenským vyznamenáním, a v katolické církvi započal proces jeho blahověření.

Obyčejný chlap

Kapaun nebyl světec z kýčovitého obrázku. Vojáci ho měli rádi, byl to obyčejný chlap jako oni. Dělal obyčejné věci. A protože se zajatci nikdy nekoupali, byl i on špinavý a zapáchal. Poručík Mike Dowe říkával, že Kapaun zachránil stovky životů, ale ne tím, že by „levitoval půl metru nad zemí“, ale proto, že dělal praktické věci jako ohřívání vody k pití a chytání vši – úkoly, které vypadají jako malé, ale pro vyhladovělé a nemocné zajatce měly obrovský význam. Dowe vzpomínal, že tento jemně mluvící muž se někdy uměl pěkně rozčlít a dovedl použít i barvitější výrazivo.

Kněz v táboře smrti

V zimě roku 1951, kdy v zajateckém táboře v Pjoktongu klesly teploty na dvacet, třicet a dokonce i čtyřicet stupňů pod nulu, každý den umírali vojáci vyhladověním, na zápal plic i proto, že to vzdali. Zemřít bylo snazší než žít. Z Pjoktongu se tak stal tábor smrti. Během oné zimy zemřelo v Pjoktongu na 1300 mužů z celkového počtu tří až čtyř tisíc zajatců. Vojáky ničila dlouhodobé hladovění, což vedlo i k nejrůznějším nemocem. Pro mnohé to vypadalo beznadějně.

Nosil černou pásku přes oko

Každé ráno ale zajatci viděli otce Kapauna, jak dělá něco praktického. Někdy je v pět hodin ráno probudily rány; to vousatý kněz ve špinavé uniformě vyklepával kus kovu kamenem, který svíral v dlani. Kapaun totiž posbíral kousky střešního plechu z vybombardovaných chýší a nyní z nich vyráběl jakési kastroly na vaření vody. Nádobu zhotovil tak zkušeně, že v podstatě netekly. (Na farmě v Kansasu ho totiž otec naučil, jak vlastníma rukama vyrobit nebo opravit téměř cokoliv.)

Časně ráno Kapaun vždy natahal dříví, zapálil oheň a na něj postavil jednu ze svých podomácku vyrobených pánví, naplněných sněhem. Když voda začala vřít, hodil do ní pár sušených bobů. „Horká káva!“ volal pak na své druhy. Tím, že vodu přiváděl k varu, ji zbavoval bakterií a tak pravděpodobně zachránil mnoho životů. Jeden ze zajatců Joseph O'Connor také vyprávěl, že Kapaun touto převařenou vodou umýval těla a pral zašpiněné spodní prádlo raněných a nemocných.

Kapaun se také tuto zimu zranil. Při sekání dříví mu do oka vlítla tříška a měl v něm pak infekci. Od té doby chodil stále s černou páskou přes oko.

Co měl, rozdával

Kapaun rozdával věci, které našel nebo vyrobil, vše, co měl – dokonce i kusy svého oděvu a porce ze svého přídělu. Když už neměl co rozdávat, dával požehnání. Jednou nesl Kapaun dvě kožená vědra na klac-

ku, který měl hozený přes ramena. Potkal ho voják MacGhee a poprosil ho, aby mu dal napít. „Je mi líto, Davide,“ řekl mu kněz, „nemám žádnou vodu, pouze lásku Ježíše Krista.“

I když bylo těžké vyklouznout z důstojnického tábora a i když mu docházely síly, chodil i nadále obyčejným vojákům dodávat naději. Potom, co vykonal všechny praktické věci, na které si jen vzpomněl, se zeptal: „Chtěl by se někdo krátce pomodlit?“

Po desetiletích odborníci z Pentagonu prohlásili, že během války bylo v tomto zajateckém táboře mnohem méně úmrtí než v ostatních. Podle jednoho ze zajatých lékařů na tom má největší zásluhu právě otec Kapaun.

Z dopisu spoluvězně

Z dopisu jednoho spoluvězně rodičům Emila Kapauna: „V zajateckém táboře jsme žili s vaším synem v téže místnosti a já jsem spal hned vedle něj. Rád bych vám sdělil, že váš syn je jedním z nejstatečnějších mužů, které jsem kdy potkal. Prokázal obrovskou odvahu, věrnost své zemi a víru za nejriskantnějších podmínek. Viděl jsem, jak neohroženě stojí uprostřed palby, když přinášel útěchu a pomoc raněným vojákům. Svou laskavostí, slovy naděje a víry pak v zajateckém táboře pozvedal náladu těm, kteří byli zajati spolu s ním.“

Kde bral Kapaun inspiraci...

Na farmě v Kansasu, kde Kapaun jako malý vyrůstal, si četl ve světle petrolejové lampy evangelia. Na jejich stránkách objevil hrdinu hodného následování – Ježíše, který hlásal své božství a žil s obyčejnými lidmi, uzdravoval je a sytil je, zastával se nejslabších a zemřel za ně. Toho Emil Kapaun ve svém životě následoval. A mohl tak přinášet hojný užitek...

Zdroj: Internet

TROCHA HUMORU



Nedělní bohoslužby

- 5.6. vedení: Jiří Jíra
kázání: Martina Matysová
- 12.6. vedení: Martina Matysová
kázání: Miloš Matys
- 19.6. vedení: Miloš Matys
kázání: Jiří Jíra
- 26.6. vedení: Martina Matysová
kázání: Miloš Matys

**Nedělní škola
pro děti**

- 5.6. „Jsi v mé péči“
Hana a Vítek
- 12.6. Rodinné bohoslužby
- 19.6. Stát se novým
stvořením
Růžena a Lukáš
- 26.6. Stvoření se záměrem
Aleš a Ondra

Rozhovory nad Biblí

Každé úterý v 18:00 v Oáze

Téma:

14. a 28.6. Evangelium Janovo
7. a 21.6. Kniha Přísloví

Skupinky**Skupinka v Novém Boru:**

středa 1., 15. a 29.6. v 17:00
u Korolusových

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:00

Skupinka bratři:

Středa 15.6. v 19:30

Skupinka

(informace u Lukáše Kuče)

Pixit

pátek 17:00

- 3.6. Martina + Kristy
Občerstvení: Tom + Ondra
Čtení: Žalm 57-63
- 10.6. Miloš
Občerstvení: Vítek + Lukáš
Čtení: Žalm 64-70
- 17.6. Martina + Lukáš
Občerstvení: Kristy + Bety
Čtení: Žalm 71-77
- 24.6. Miloš
Občerstvení: Miloš
Čtení: Žalm 78-84

AKCE SBORU:

Neděle 12.6.

Modlitební setkání v 8:45, zamyšlení Miloš Matys
Nácvik NŠ v 9:00

Pondělí 20.6.

Setkání staršovstva v 19:30

Neděle 26.6.

Po bohoslužbách - závěr školního roku:
společné opékání, rozhovory, hra pro děti NŠ**DALŠÍ AKCE:**

Neděle 19.6.

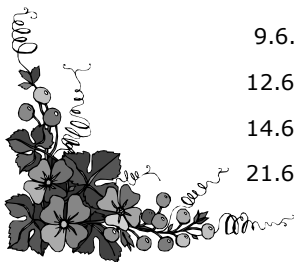
YMCA předtáborové setkání v Bělé pod Bezdězem
Začátek v 9:30, součástí setkání jsou i bohoslužby v 15.00**TAXISLUŽBA:**

David Matys, tel. 724066686

**BLAHOPŘEJEME**

Narozeniny tento měsíc slaví:

- | | |
|-------|-------------------|
| 1.6. | Marie Matysová |
| 6.6. | Libuše Konfrštová |
| 6.6. | Lukáš Kuc |
| 9.6. | Markéta Mildeová |
| 12.6. | Petra Marková |
| 14.6. | Jiří Jíra |
| 21.6. | Jana Kudibalová |

**Vydalo** BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu**Šéfredaktor:** Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607705926**Korektura:** Hana Kucová**Tisk:** David Matys**Uzávěrka** příštího čísla je ve čtvrtek 23.6.2016

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz